

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfintei Cruci

Evanghelia Duminicii
Luarea Crucii și urmarea
lui Hristos
Ev. Marcu 8, 34-38

Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.

„Limanul cel neînvingător” din tripticul „Taina care ne apără”,
 cartonogravură și cologravură pe hârtie,
 realizată de Parascheva Matciac

O, de trei ori fericită și Preacinstită Cruce, ție ne închinăm credincioșii și te mărim, veselindu-ne de dumnezeiasca ta înălțare; ci ca o pavază și armă nebiruită, ocrotește și acoperă cu darul tău pe cei ce cântă:
 „Bucură-te, Cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!”

Văzându-se Elena pe sineși întru dorire, a zis împăratului cu îndrăznire: „Lucrul cel preadorit sufletului tău se arată prea de bucurie osârdiei mele”. Căutând însă arma cea biruitoare pentru tine, precum zici, cântă:
 Aliluia!

Din Acatistul Sfintei Cruci

Cuvânt al Părintelui Constantin Galeriu Sfânta Cruce – Altarul iubirii lui Dumnezeu

Jertfă și altar de jertfă, crucea este în același timp „semnul lui Hristos” și al creștinismului. Este, după Sfânta Scriptură : „**Semnul Fiului Omului**”. „Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului” spune Mântuitorul însuși (Matei 24, 30).

Biserica a văzut în acest semn crucea Domnului. Către această înțelegere ne conduc mărturisirile Sfintei Scripturi. Așa de pildă, „semnele săvârșite de Moise prin toiagul lui (Iesire 4, 8-18), care e o preînchipuire a crucii. Sau semnul din viziunea lui Iezechiel, când prorocul aude: „Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu semnul „tau” – adică al crucii (litera „tau” în alfabetul vechi grec avea exact forma crucii), pe frunte, pe oamenii care gem și care plâng din cauza multor ticăloșii care se săvârșesc în mijlocul lor” (Iezechiel 9, 4).

În Noul Testament de asemenea, dreptul Simeon întâmpinând pe Iisus în templu rostește către Maica Lui, Prea Sfânta Fecioară : „**Acesta este ca un semn care va stârni împotrivire**” (Luca 2, 34). „Semn de împotrivire”, adică ceea ce va numi Sfântul Pavel : „**sminteala crucii**”. Către același înțeles ne conduc și cuvintele Domnului rostite în sinagoga din Capernaum. La întrebarea mulțimii : „Ce semne arăți ca să credem în Tine? Părintii noștri au mâncat mană în pustie”. Iisus le răspunde : „**Eu sunt pâinea vieții. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică.**” (Ioan 6, 30). Hrana pe care le-o oferea era deci viața Lui, viața de jertfă, de cruce împărtășită și nouă prin Trupul și Sângele Său în Sfânta Euharistie. În sfârșit, tot atât de evident este „semnul lui Iona”. Cum istorisește Sfântul Evanghelist Luca: în drum spre Ierusalim, Iisus se adresează celor de față și zice : „Neamul acesta cere semn, dar semn nu i se va da, decât semnul prorocului Iona. Căci precum a fost Iona semn Ninivitenilor, așa va fi și Fiul Omului semn acestui neam” (Luca 11, 29-30). Trimiterea, încercarea prin care trecuse prorocul și propovăduirea lui erau un „semn” pentru Niniviteni, pentru pocăința lor. Cu atât mai mult Fiul Omului, prin tot ceea ce este și înfăptuiește El, este pentru noi „semn”, și ființă a semnului; sursa a tuturor semnelor care au călăuzit spre mântuire și care toate duc ca și către o culme a lor, la cruce și înviere. Căci mai zice Domnul : „Precum a fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți așa va fi și Fiul Omului în inima pământului, trei zile și trei nopți” (Matei 12, 40).

Astfel această luminoasă unitate a mărturisirilor Sfintei Scripturi arată crucea drept „Semnul Fiului Omului”, semnul vieții, al iubirii, al slujirii Lui, a strălucirii și puterii Lui creatoare, căci „în puterea crucii”, a jertfei, stă tăria creației și a înnoirii ei.

Tâlcuind împreună cuvintele profetice ale Domnului: „Soarele se va întuneca și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea. Și atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului” (Matei 24, 29-30), Sfântul Ioan Gură de Aur observă cu adâncă pătrundere : „**Vezi cât de mare este puterea semnului crucii? Crucea este**

mai stralucitoare și decât soarele și decât luna. Și să nu te minunezi că Domnul vine purtând crucea! După cum a făcut cu Toma arătându-i semnul cuielei și rănilor... tot astfel și atunci va arăta rănilor și crucea, ca să arate că Acesta a fost Cel răstignit”.

Semn al „Fiului Omului”, crucea este desigur și semn al creștinului. Ea descoperind iubirea lui Hristos trebuie să reveleze și iubirea noastră ca chemare și răspuns. Este semnul schimbului de iubire între Dumnezeu și noi. Hristos nu se rușinează de crucea Sa, pentru că ne-a mântuit prin ea, ne-a iertat păcatele, ne-a arătat astfel cea mai înaltă iubire a Sa față de noi, dar prin aceasta ne-a și câștigat-o pe a noastră. De aceea în Sfintele Evanghelii, se vorbește deopotrivă de „**Crucea lui Iisus**” și de crucea celui ce-L urmează pe Iisus. Crucea este semnul și locul în care ne întâlnim cu Iisus.

Purtând și numele lui Hristos, **creștinul se însemnează cu semnul crucii ca și cu o pecete a lui Hristos**, care arată că face parte din trupul Lui, din Biserică. Și pecetluirea cu acest semn în Biserică începe încă din pruncie. La a opta zi după naștere, când în legea veche se făcea tăierea împrejur, acum preotul merge și binecuvintează pruncul în chipul crucii, rostind asupra lui : „Să se însemneze Doamne lumina feței Tale peste robul Tău acesta... și să se însemneze crucea Unuia-Născut Fiului Tău în inima și în cugetul lui”. La Botez și îndeosebi la ungerea cu Sfântul Mir se însemnează toate simțurile și încheieturile, rostindu-se : „**Pecetea darului Sfântului Duh**” ; a Sfântului Duh care-L pecetluiește pe Hristos în noi, viața, crucea și învierea Sa. „Pune-mă ca o pecete pe inimă” invocă sufletul în Cântarea Cântarilor (8, 6). Împărtășirea însăși cu Trupul și Sângele Domnului este tot o mărturisire a crucii, a jertfei. Și apoi de-a-lungul întregii vieți, creștinul dreptmăritor se însemnează cu acest semn dumnezeiesc: când începe rugăciunea, în timpul ei și când o termină ; la ieșirea din casă, la plecarea în călătorie, ca și la întoarcere, la începutul ca și la sfârșitul lucrului; înainte de culcare, pentru a ne încredința grijii lui Dumnezeu, și la trezirea din somn, spre a ne agonisi binecuvântarea Lui, în toată ziua , când ne așezăm și ne ridicăm de la masă ; la vreme de mahnire, primejdie sau gânduri rele... Și în atâtea împrejurări așa cum făceau cei dintâi creștini, după cum ne dă mărturie scriitorul bisericesc Tertulian (160-240) care spune : „înainte și în timpul treburilor, intrând și ieșind, îmbrăcându-ne, înainte de somn, în toate lucrările noastre, la fiecare pas și la fiecare faptă, noi ne însemnăm cu semnul sfinte cruci” (P.L. 2, col. 99).

În chipul crucii preotul binecuvintează credincioșii; cu aceasta începe săvârșirea Sfintelor Taine, sfințește darurile aduse la Altar, ca și apa, holdele, zidirea toată. Și tot **crucea stă pe Altar, ea însăși fiind Altar**, precum și deasupra Sfintelor locașuri, cele mai multe fiind zidite în forma ei. Crucea se zugrăvește pe sfintele vase, pe odăjdii, pe cărțile de cult; se vede ridicată la unele răspântii de drumuri, se așază la căpătaul celor adormiți întru nădejdea învierii și a vieții de veci. Cuprinde astfel întreg orizontul vieții noastre, este semnul prin definiție al creștinului drept-credincios și aceasta pentru că esențial e semnul iubirii.

Crucea

Mai sfântă mângâiere nu-i
Pe acest pământ de suferință
Pentru creștin, ca sfânta cruce
Slăvitul semn de biruință

„Să-și ieie fiecare crucea”
Așa-i poronca lui Iisus.
Dacă voește ca s'ajungă
În sânul raiului de sus.

Când seara mergem la culcare
Cu crucea sfântă ne-nsemnăm.
Și tot cu ea începem ziua,
Când dimineața ne sculăm.

Când lângă sânul mamelor
Copiii dorm, ele'i așează,
În leagăn și cu crucea sfântă,
Cu dragoste îi însemnează.

În ori și ce călătorie
De vrem cumva ca să plecăm
Plini de nădejde'n Dumnezeu
Noi tot cu crucea ne'nsemnăm.

La masă când ne așezăm
Prin cruce mulțumim mereu
Pentru belșugurile toate
Trimise de la Dumnezeu.

În toiul luptelor grozave
Când crunta moarte stăpânește,
Pe câte suflete viteze
Slăvita cruce nu'ntărește.

Și dacă Ea'i nădejdea noastră,
Și ajutorul cel mai sfânt,
De ce se mai găsesc ființe,
Creștine pe acest pământ?

Care-o insultă' mii de feluri
Cu vorbe batjocoritoare?
Au nu se tem ei de mânia
Lui Dumnezeu răzbunătoare?

Nu se gândește-această lume
Că prea de tot păcătuiește,
Când ori cu fapta ori cu vorba,
Puterea crucei o hulește?

Nu se gândește că viața
Nu ține-o'ntrăgă veșnicie?
Azi ești voinic și mâne moartea
Te-apucă cu a ei tărie.

Te duci în lumea ceialaltă,
Nepocăit pe veci pierdut.
Primind răsplata cea amară
La care atâta ai ținut.

Creștine, mă întorc spre tine:
Fii om cu înțeleaptă minte,
Respectă crucea cea Divină,
Cu dragostea cea mai fierbinte.

Învață și pe alții care
Azi, nu cunosc a ei putere,
Căci ea va fi în veșnicie
Oricui o dulce mângâiere.

(Poezie culeasă dintr-o carte apărută în 1924 la Iași, sub egida Mitropoliei Moldovei și Bucovinei)

Rugăciune

Stăpâne-nsângerat, Domn al luminii
și Veșnicie limpede, Iisuse!
Tu, care ai primit pe frunte spinii
și cuie-adânci în mâinile-ți supuse,

Tu, Domn al Răstignirii și-nvierii,
care din cruce ne-ai făcut lumina
și Răsărit din rănile tăcerii
și cântec din osânda-ți fără vină -

Dă-ne-nceștarea Ta, dă-ne puterea
din ceasul pironirii-nsângerate,
să ne primim și cuiele și fiera
ca Tine-n marea Ta singurătate.

Pe fruntea țării zâmbetul ți-l pune
și Neamul care-acum osânda-și duce.
Învață-l tu amara rugăciune
din clipele suirilor pe cruce.

Radu Gyr Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Crucea-Jug

Tu, Cruce, dulce jug al lui Hristos,
De Tine-n veci acuma nu mai fug,
Adânc cerbicea inimi-mi plec jos
Și sub povara Ta cerească mă înjug.

Stau să mă mâne Domnul unde-o vrea
Cu biciul Său de Duh atât de drag;
Și nici o muncă nu-mi mai pare grea
Când știu că brazda mântuirii trag.

Vasile Voiculescu

(Poezii culese de Vasilica Onofrei)

Și dumneavoastră puteți sprijini activitățile și lucrările filantropice, misionare, culturale, care se desfășoară la Biserica Toma Cozma, prin donarea a 3,5% din Impozitul pe venit. Formulare disponibile pe site-ul parhiatomacozma.ro sau la pangarul bisericii.

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697
Voluntari:
*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 27 martie 2022

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Vasile cel Mare, Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci)

17:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Marți 29 martie 2022

17.00 Program de spovedanie

◆ Miercuri 30 martie 2022

17.00 - Liturghia Darurilor mai înainte sfințite

◆ Vineri, 1 aprilie 2022,

17:00 Taina Sfântului Maslu.

18.30 Program de spovedanie

◆ Sâmbătă, 2 aprilie 2022,

07:00 Ceasurile și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur, Pomenirea morților

17:00 Slujba Vecerniei și Program spovedanie

18.00 Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc

Istoria duhovnicească

Trei generații la aceeași masă

Un bătrânel împovărat de ani s-a dus să locuiască împreună cu fiul și cu nora lui, care aveau un băiețel de 4 ani.

Mâinile bătrânului tremurau tot timpul, ochii îi erau înțețoși, iar pașii împleticiți.

Întreaga familie mânca împreună la masă, însă mâinile nesigure ale bătrânului și vederea lui tot mai slăbită îl puneau mereu în încurcătură – boabele de mază se rostogoleau din lingură pe covor, când întindea mâna după cana cu lapte, jumătate din lapte se vărsa pe fața de masă.

Fiul și nora se simțeau tot mai iritați de neajutorarea lui. Până într-o zi când... „Trebuie să facem ceva cu bunicu”, a spus fiul. M-am săturat să tot văd lapte vărsat pe masă, să tot calc pe boabe de mază și să tot aud cum plescăie și troscăie în farfuriile!”

Așa că soțul și soția au pus o măsuță în colțul camerei, după ușă. Acolo bunicu' mânca singur, în timp ce întreaga familie se aduna în jurul mesei... Și pentru că bunicu' „reușise” să spargă vreo 2-3 farfuriile, i-au cumpărat un blid de lemn.

Uneori, când se uitau în direcția bunicului, familia putea să vadă o lacrimă stingheră în ochii lui slăbiți și triști, atunci când, singur, după ușă, bunicu' își mânca bucațica de pâine muiată în lapte. Cu toate acestea, singurele cuvinte pe care fiul și nora le aveau pentru el erau de muștrare când îi cădea furculița pe covor sau când se mai vărsa din lapte pe masă.

Băiețelul lor se uita, când la bunicu', când la mămică și taticu' lui, fără să spună un singur cuvânt...

Dar într-o seară, chiar înainte de cină, tatăl a observat că băiețelul meșterește ceva pe covor. S-a apropiat și a văzut că încearcă să cioplească o bucată de lemn.

„Ce faci tu acolo?”, l-a întrebat tatăl duios.

Băiețelul și-a ridicat ochii mari spre taticul lui și i-a răspuns la fel de duios:

„Am treabă multă! -Vreau să fac un blid de lemn din care să mănânci tu și mami când cresc eu mare...”

A zâmbit și s-a întors la „treaba” lui.

...Părinții au rămas fără cuvinte. O liniște apăsătoare s-a așternut în cameră. Lacrimi mari și curate au început să le tremure în ochi, să li se rostogolească peste obraji care de-acum luaseră culoarea sângelui vărsat pe crucea de la Calvar. Nici un cuvânt, deplină tăcere. Amândoi au înțeles ce trebuie să facă...

În seara aceea, soțul l-a luat pe bunicu' de mână și l-a condus cu grijă la masa mare din centrul camerei. Bunicu' urma să mănânce la masă împreună cu întreaga familie... în seara aceea, dar și în fiecare seară de atunci înainte, până la sfârșitul zilelor lui. Și nici fiul, nici nora nu mai păreau să fie deranjați dacă se vărsa din lapte pe fața de masă, sau dacă mai cădea câte-o furculiță pe covor.

...E o istorioară din care fiecare avem multe de învățat...